

Knud Jespersen (DKP):

Jeg synes, dette er et skoleeksempel på, at regeringen lige så godt, når den samler sig til at hoppe, kan hoppe helt. Alle de venlige bemærkninger, regeringen har fået af sine allierede, går jo på, at denne lovgivning er overflødig, den skal i mølposen, den betyder, at nu kommer forsikringerne under kontrol osv. osv. Hvis lovforslaget var sådan, som dets kritikere har fremstillet det, ville vi støtte det med fuld kraft. Men det er det ikke. Handelsministeren ved, og det understregede fru Inge Fischer Møller også, at denne lovgivning absolut ikke giver den fornødne mulighed for at få indseende med disse umådelige økonomiske magtmidler, der er i forsikringsselskaberne.

For halvandet år siden havde jeg en række diskussioner i forbindelse med vores forslag om nationalisering af forsikringsvæsenet, og da viste det sig, at de 30 mia kr., man dér opererer med, kører rundt i fusionerede selskaber. Og kontrollen med dem? All right, man har forskellige former for kontrol; jeg har tidligere nævnt over for tidligere handelsministre, at man kontrollerer sig selv. De er jo ikke engang underkastet monopoltilsynet. Denne lov var jo et resultat af EF-direktivet, der blev vedtaget i 1973 i maj måned, og som blev til lovændringer i 1975, 13 år og 13 timer og måske 13 dage efter, at kommissionen var nedsat til at undersøge, om der var nogle rimelige eller urimelige forhold. Man fandt ud af, at der var aldeles rimelige forhold i forsikringsverdenen. Vi ved, at der er urimelige forhold. Vi ved også, at med denne lovgivning får man ikke alene ikke den fornødne kontrol, men vi står stadig væk i den tåbelige situation, at man må henvise forsikringstagere til private koncerner.

Jeg har noteret mig hr. Anders Andersens bemærkninger om, at det offentlige tilsyn skal man have i aktieselskaber, men det bygger altså på et EF-direktiv. Hvis man læser lidt om, hvad man sagde i forbindelse med den side af sagen i kommissionen, vil man finde frem til, at det var ganske uskadeligt og ufarligt for forsikringsselskabernes magt.

Vi anerkender, at der kan være tale om nogle forbedringer, men vil i høj grad kigge på dem. Der står, at de folk, der skal ind i en bestyrelse, skal være velegnede. Jeg kunne fristes til at stille spørgsmålet: er de velegnede, dem man har der i dag? Og vil de være velegnede, dem man vil udpege? Der kan nævnes i hun-

dredvis af spørgsmål, men ved en førstebehandling plejer vi ikke at gå i detaljer.

Jeg vil godt spørge: hvordan vil man forholde sig – for det fremgår ikke af forslaget til lov – til de selskaber, der pludselig finder ud af, at en forsikringstager, på trods af at han har betalt præmien, skal fratages sin ret til at være forsikret i det selskab? Hvordan vil man ligestille, når man holder disse jammerlige, lidt naive og primitive taler om økonomisk indkomstpøolitik, og hvad man ellers kalder det, hvordan vil man ligestille de stenrige forsikringsselskaber, der hæver præmien og sænker erstatningssummerne uafbrudt, med det, man har påtvunget arbejderne: at de måtte få 6 pct. maksimalt inklusive dyrtidsportionerne? Der er i sandhed nok at tage fat på, og vi tror ikke en døjt på, at dette tilnærmelsesvis betyder en demokratisering.

Jeg skal ikke sige, at vi ikke kan medvirke ved lovforslagets behandling, men man kunne godt have lavet de foreslåede forandringer allerede i 1975. Hvorfor man ikke gjorde det, ved jeg ikke. Nu forstår jeg også, hvis man kan tro handelsministeren på hans ord – og det hender jo, at man kan det – at lovforslaget skal genfremsættes i næste samling.

Det, man bør med forsikringsselskaberne, er at lade det offentlige overtage dem; man bør nationalisere forsikringsselskaber og banker. Man bør lade dem komme ind under offentlighedens kontrol. Her har vi en forbrugerstans, som i den grad er rodet ind i al spekulativ virksomhed, og som i den grad er befriet for demokratiske forestillinger, og for at opnå bare et tilnærmelsesvis fornuftigt forhold skal man ikke alene have offentligt kontrol med tilsyn af monopoltilsynet, men man må også sikre, at perspektivet er en total nationalisering af forsikringsvirksomhederne. Det er simpelt hen tåbeligt, at de er på private hænder.

Bolvig (RV):

Der tales ofte og med megen ret, især uden for dette hus, om en lovpause. Jeg synes nok, at hele debatten om denne forsikringslov i høj grad viser, at det er nødvendigt med en lovpause. Hvorfor dette hastværk? Hr. Anders Andersen nævnte med rette, at forsikringskommissionen, der har arbejdet gennem mange, mange år, har fundet frem til, at ændringer ikke var nødvendige. Dog vil man haste det igennem. Man har sendt forslaget til forsik-